

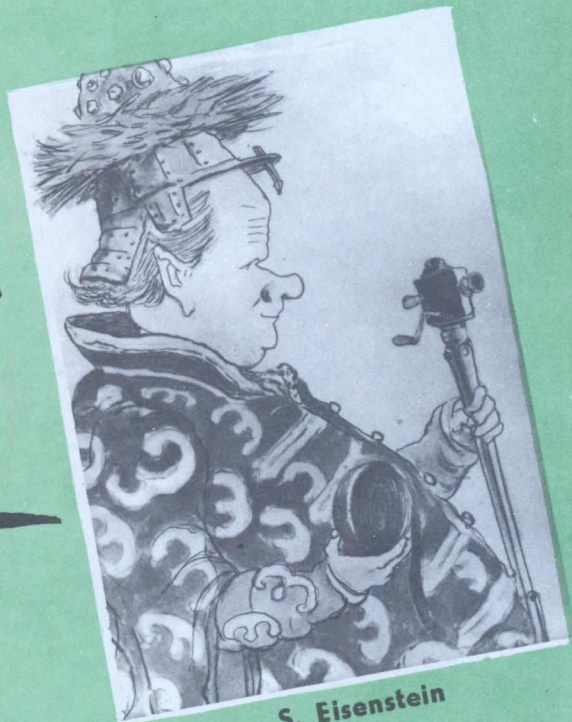
62095

REPORTERUL: Dar țărani individuali mai aveți în comună?
PREȘEDINTELE: Da! Mai este unul, iață-l!

KU KRÎ NIKȘÎ

Cu prilejul deschiderii, în sălile Muzeului Simu, a Expoziției Kukrînikșî, — Artiștii Poporului Mihail Vasilievici Kuprianov, Profiri Nikitici Krilov și Nikolai Alexandrovici Sokolov — prezentăm în acest număr câteva din caricaturile expuse.

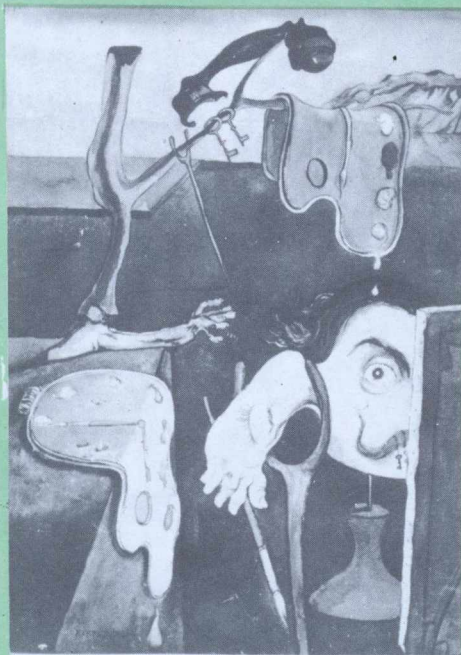

S. Eisenstein

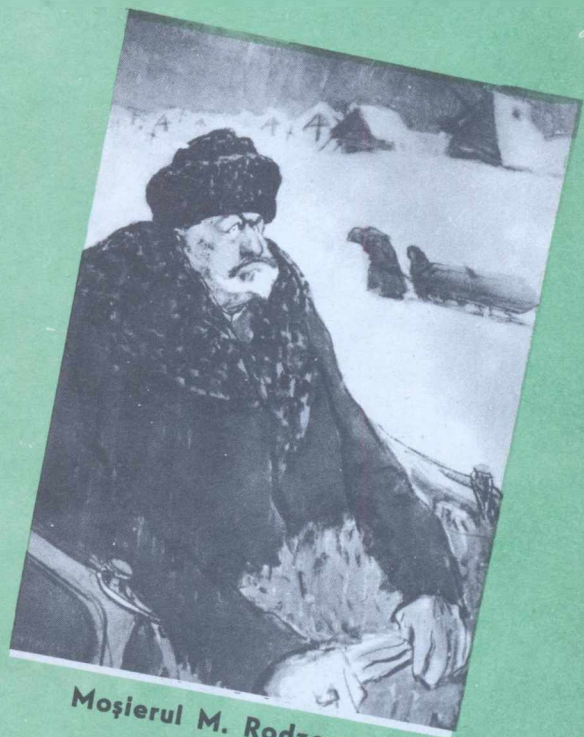
Ș A R J E

Pablo Picasso

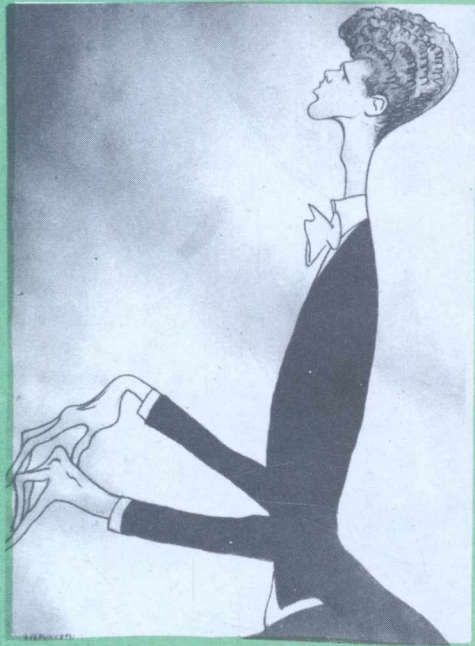
Salvador Dali

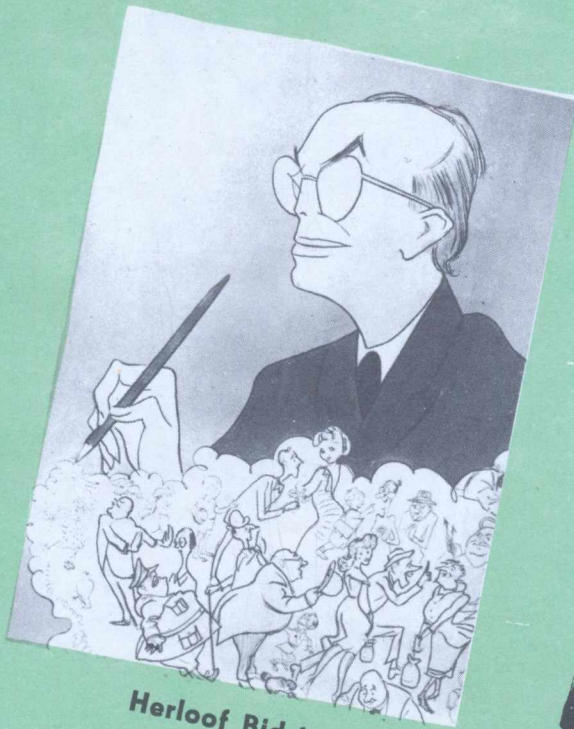
Moșierul M. Rodzeanko

DIN SERIA „DE LA RENASTERE PÎNĂ LA ABSTRACTIONISM”

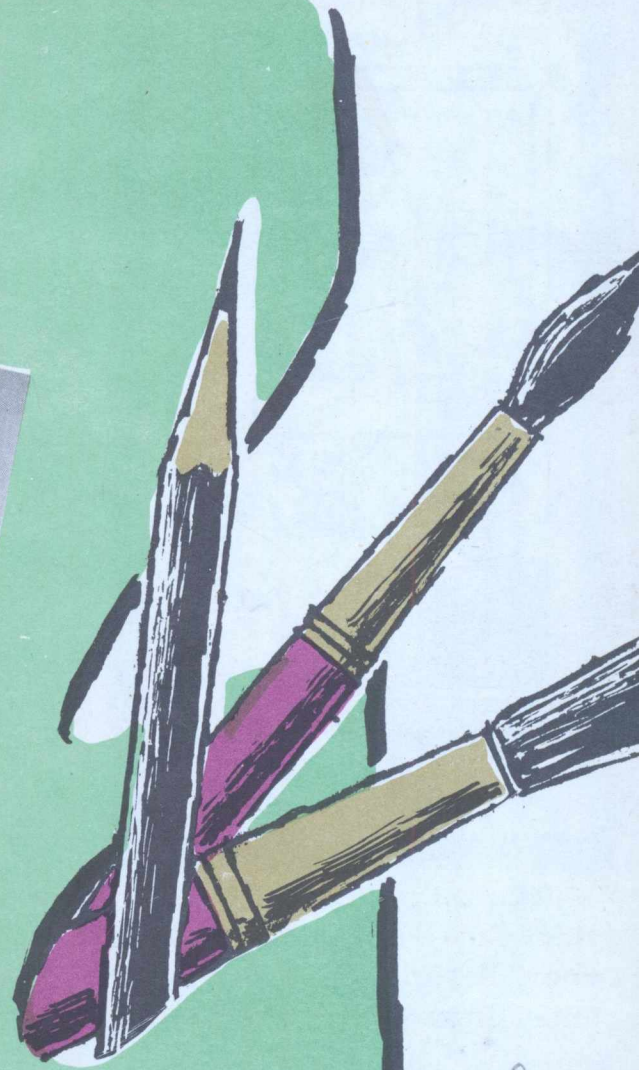
DIN SERIA

Van Cliburn

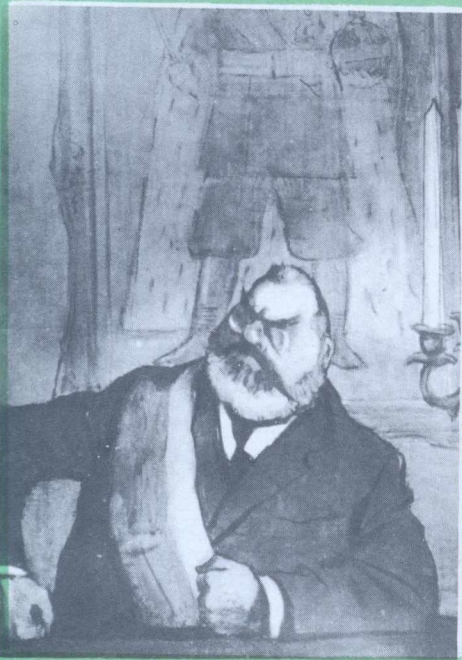

Herloof Bidstrup

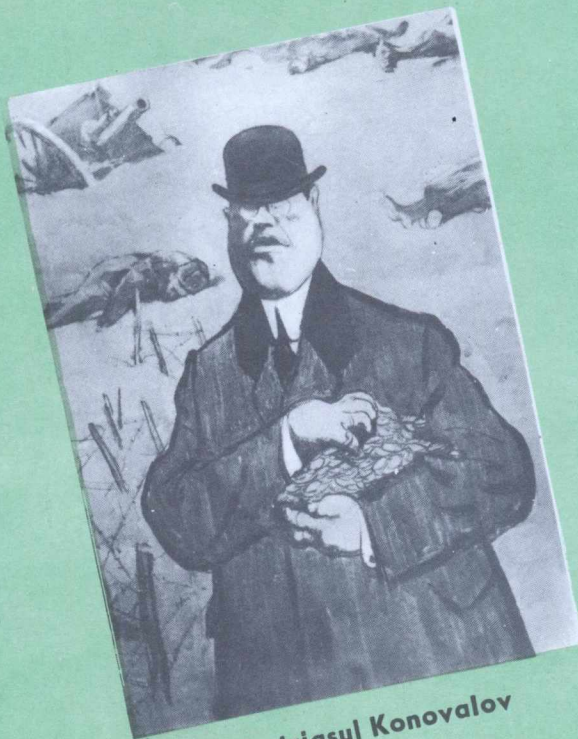

P R I E T E N E Ș T I

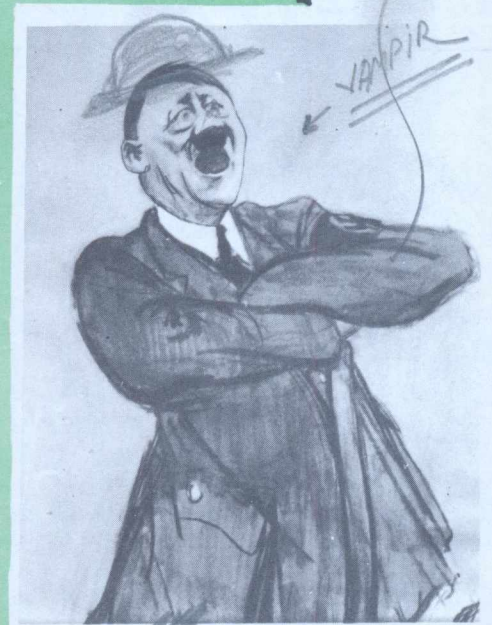
Lyndel

Bancherul Gucikov

Industriașul Konovalov

Hitler

VAMPIR

„STĂPÎNII VECHII RUSII”

LA MUZEU

-Acum mă dumiresc eu, maestre, că
hocheiul pe ghiață e un sport vechi!

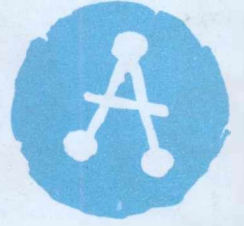
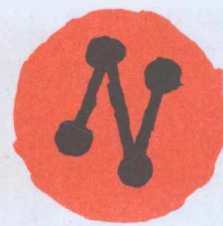
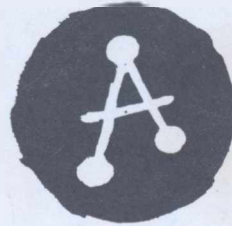
Desen de CLENCIU

Puterea cuvintului

Problema

problemelor

„Allo, da!... Cine-ntreabă?... Cum?... Da!... La telefon!...
A, bună ziua, dragă!... Ce?... Un foileton?!...
Deși nu prea am vreme, am să vi-l scriu... Urgent?
Ei, dacă e nevoie, se facel... Evident!...
Eu nu mă dau în lături atunci când mi se cere...
Dar mai încape vorbă?!... Desigur!... Cu plăcerel...
Și care e subiectul?... Nu e fixat?... Știu eu!...
Nu, n-am nici o idee!... Cum?... Nu, e mult prea greu!
Ar trebui să circul prin fabrici, prin uzine...
Și am atât de lucru... Nu, altceva mai bine!...
Da, în agricultură m-aș mai băga... Dar... Dragă,
ar însemna să umblu pe drum o zi întreagă...
Și... Am să-ți scriu, firește o chestie agrară...
Demult mă preocupă... Dar nu acum... la vară!...
E frig, e umezeală... E-un timp urât, infect...
Ce-ar fi să ne alegem mai bine alt subiect?!...
Cum?... N-aud!... La construcții?... Ar fi interesant!...
N-aș vrea să crezi, amice, c-aș fi cumva pedant,
dar nu cunosc problema... E totuși o problemă!...
Știi ce?... Eu aș propune s-a alegem altă temă!...
Cam ce?... O chestiune... de pildă... culturală!...
E dificil!... Mai bine să renunțăm la școală...
Nu!... Știi cum sînt savanții!... Nu!... Nici! .. Îmi ceri prea
mult!

Ar trebui vreo zece volume să consult...
Aș pierde-o zi întreagă, sus, la Academie...
Nici asta!... Nu!... Nici asta!... Ce mi-ar surde mie?
Să scriu despre-o problemă majoră!... Bunăoară
să critic textierii de muzică ușoară!”

I. ATANASIU—ATLAS

Am fost mâine la „Trustul regional de construcții Ploești” să mă interesez de o chestiune, și mi s-a spus: — Vino ieri!

Atunci am întrebat: — Dar la sezisarea „Urzicii” în această chestiune, când veți răspunde?

Și mi s-a replicat: Am răspuns, mi se pare, poimîine. Dacă eventual am neglijat, vom răspunde alaltăieri.

— Dar ceva măsuri de remediere ați luat? Iar dacă încă n-ați luat, veți lua?

— Am. Vom.

— Când?

— Poimărți.

— Vă salut!

Și când să plec, un cetățean îmi spune:

— V-am ascultat, fără să vreau, convorbirea. Frumoasă glumă!

— Nu e nici o glumă. Așa se vorbește la întreprinderile din cadrul T.R.C. Ploești. Întreprinderea de construcții nr. 1 a trimis unității subalterne, Grupul de șantier nr. 2, adresa 4079 avînd — în rezumat — următorul cuprins: „Vă trimitem azi, 27 ale lunii, buletinul meteorologic cu prevederea timpului pe această lună”. Semnat, șeful serviciului techno-producție: inginer V. Romanescu.

— Bun banc! La sfîrșitul lunii, prevederea timpului pe zilele de dîndărăt!

— La aceasta, șeful Grupului de șantier, inginerul Petcu Niculae, a răspuns cu adresa nr. 408: „Vă mulțumim pentru timpul probabil, pe luna în curs, pe care ni l-ați trimis la sfîrșitul lunii, și vă rugăm ca pe viitor să-l trimiteți la timp sau deloc”.

— Te cred.

— Pentru acest răspuns, inginerul Petcu Niculae a fost sancționat de către Întreprinderea nr. 1 cu „ordin observatoriu” (adresa nr. 4630), semnată de directorul întreprinderii: inginerul Orhei Mihail, în speranța — desigur — că inginerul sancționat se va pocăi și nu le va mai face, pe viitor, observații superiorilor...

— Și s-a pocăit?

ODĂ CRITICII

DEDICAȚIE

Vreau să-ți dedic, prietenă, o odă
(Un fel de imn de mult ieșit din modă)
Căci oda nefiind un gen ușor
Avertizez astfel pe cititor
Să n-aibă exigență de umor.

*Tu ești cel mai activ medicament
Cînd infiltrezi coloanei vertebrale,
Atunci cînd tinde să devină moale
O doză salvatoare de ciment.*

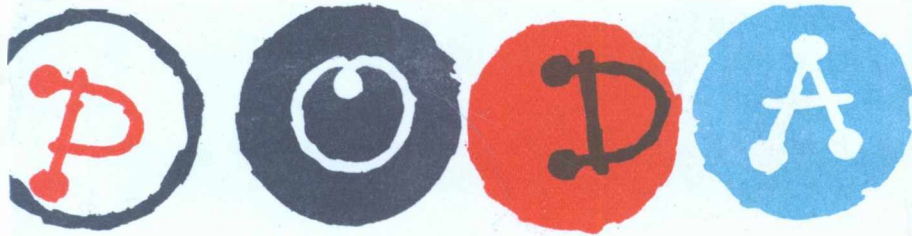
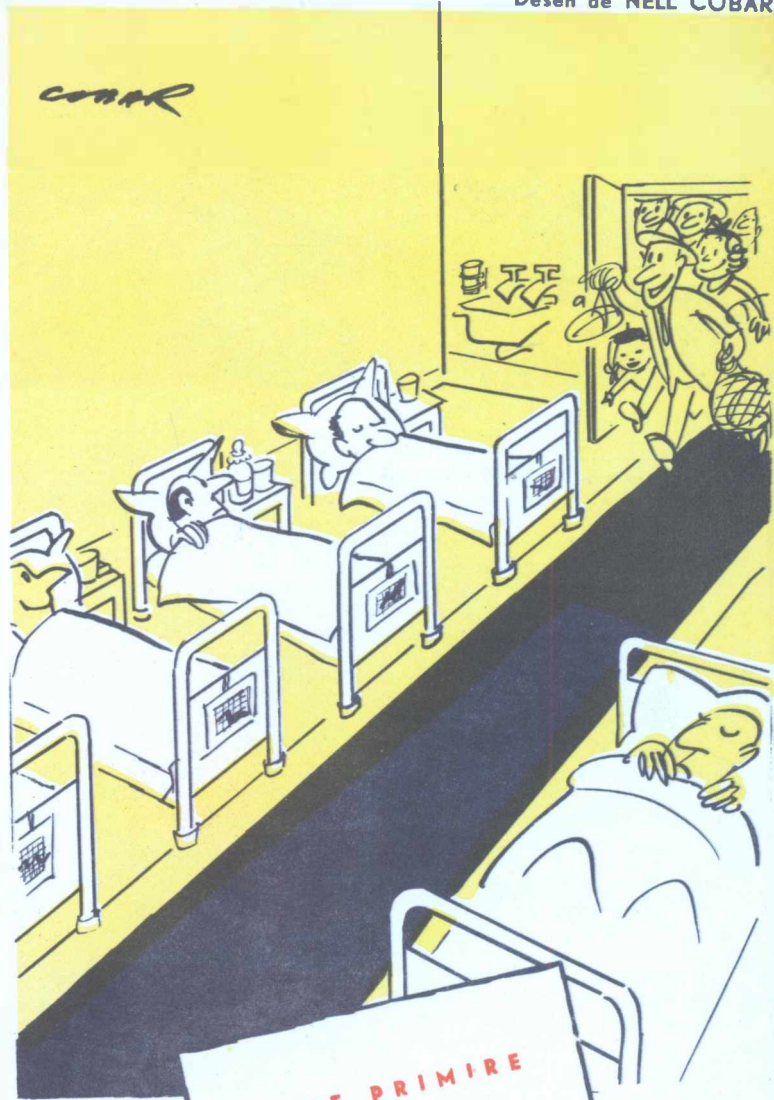
*Cînd nasuri cresc cu-avinturi colosale
Planînd sublim deasupra tuturor
Doar tu le-aduci mereu la locul lor
Și la dimensiunile normale.*

*Cînd cite-un ins prea mulțumit de sine
Stă tolănit pe-un pat de trandafiri,
Tu faci ca țepii ageri și subțiri
Să-l singere așa cum se cuvine.*

*Pe cei ce nu se mișcă din fotolii
Anchilozînd elanuri, în hirtie,
Nu obosești să-i scuturi, grijulie,
Ca nu care cumva să facă molii.*

*Și-acum îți cer în ultima mea stanșă
Să te comporți și tu prietenește
Și la un caz... ceva... doamne ferește!
Să mă ignori cu multă eleganță.*

MIRCEA PAVELESCU

— Stai să vezi. Și cînd îi era — peste nici o lună — inginerului sancționat pocăința mai fierbinte, hop! altă adresă (nr. 5782) care avea — în rezumat — următorul cuprins: „Vă atragem atenția, azi 22 ale lunii, să luați măsuri ca devizul... etc.; etc... să ni-l trimiteți neapărat pînă în ziua de 21”. (Semnați: inginerii Parparița, V. Romanescu și Al. Poenăreanu).

— Auzi, auzi! Să ceri azi, spre a ți se trimite... ieri! Și inginerul Petcu a trimis?

— A trimis... sezișare la „Urzica”. La rîndul ei, „Urzica” a sezișat „Trustul regional de construcții Ploești”, for mai mare peste această întreprindere la care se lucrează anapoda.

— Și trustul a răspuns?

— A răspuns... acoperindu-și subalternii, vorbind despre cîte

vrei și nu vrei, numai despre sancționarea inginerului Petcu, nu. (Semnat, directorul trustului: inginer I. Cotae) Și chiar acest răspuns, abia după patru luni.

— De ce?

— E un sistem. Il mai practică și alte foruri. Întîi, nu răspund, spre a împiedica să li se critice în „Urzica” lipsurile. Apoi, își închipuie că — răspunzînd tîrziu — pot, între timp, să cocoloșească lucrurile și, în cele din urmă, să scape de răspundere.

— Fain sistem!

— Inutil sistem! Fiindcă, uite: Scapă nu tot critică de.

— Poftim?

— De critică tot nu scapă. Mă exprim și eu anapoda, ca la întreprinderea cocoloșită de T.R.C. Ploești.

— Minte de învățătură cuvenita trage vor sistem acest practică mai care foruri celelalte și că sperăm să atunci.

— Poftim?

— Mă exprim și eu anapoda: Atunci să sperăm că și celelalte foruri care mai practică acest sistem vor trage cuvenita învățătură de minte.

— Bine de auzim să.

— Révedere la.

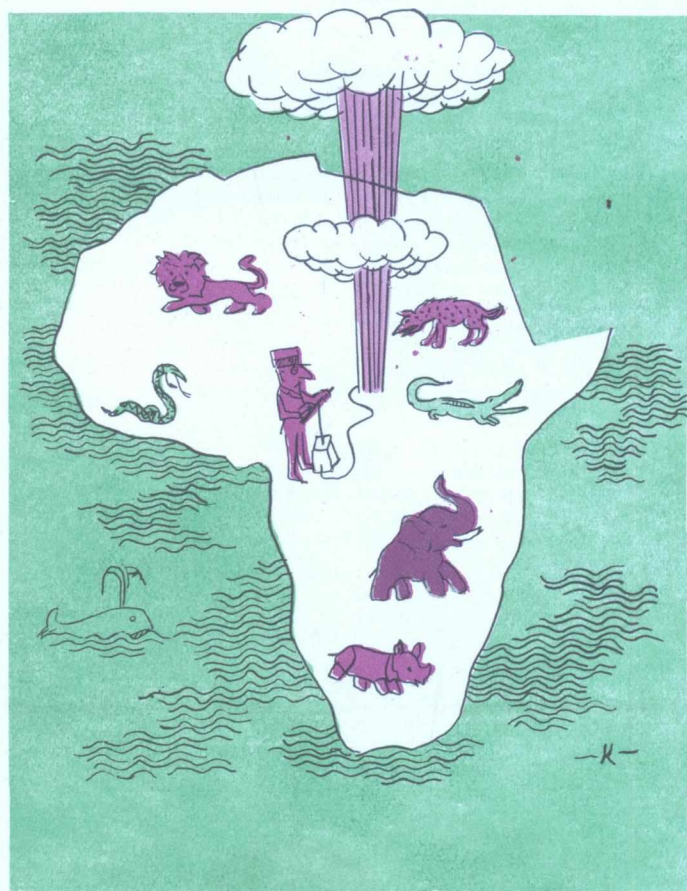
C. CRISTOBALD

Se mai întîmplă și așa

D I A L O G

— A, vă salut, scumpe maestre, vă salut!
 — Buna ziua. Ai citit noul meu roman aparut aseară într-o splendidă ediție?
 — L-am citit, cum să nu-l fi citit, scumpe maestre. Șapte ore am stat în fața librăriei ca să pot pune mâna pe primul exemplar. Doar știți că sînt un admirator al scrierilor dv., scumpe maestre!
 — Și cum ți-a plăcut romanul?
 — Maestre! Nu găsesc cuvinte să-mi exprim admirația.
 — Poate te uiți în dicționar și găsești nisaiva cuvinte.
 — Orice cuvînt ar fi nedemn față de marea operă pe care ați scris-o. Poate ajunge dacă spun că nu am putut-o lăsa din mîna. A trebuit s-o trezesc spre dimineața pe soția mea să mă ajute s-o las din mîna. Și numai printr-un efort comun am reușit să întrerup lectura. Maestre! Vă spun un singur cuvînt: uriaș!
 — Și ce părere ai de felul cum conduce acțiunea?
 — Vai, acțiunea! Maestre! Eu am mai văzut acțiune condusă, dar în felul acesta încă nimeni nu a condus acțiunea vreunui roman. Maestre! Ce ați făcut dv. este o minune de conducere a acțiunii. Aveți în direcția asta ceva atavic, ceva ne mai întîlnit. Dacă nu ar fi în tot romanul decît această conducere a acțiunii și tot ar rămîne nemuritor.
 — Și ce părere ai despre ilustrarea epocii?
 — Vai, nu pronunțați acest cuvînt, maestre, simt că mă apucă leșinul. Nimeni nu a ilustrat astfel, pînă acum, vreo epocă. Felul cum o ilustrați dumneavoastră, dragă maestre, este vrajitorie. Și eu cunosc epoca respectivă. Dar epoca aceasta așa cum a fost ea, nu se apropie nici pe departe de marea epocă atît de grandios ilustrată în opera dumneavoastră. Trebuia să fi fost fericit acela care a trăit într-o epocă astfel ilustrată. De aceea o și invidiam pe Elvira!
 — Apropo de Elvira. Ce spui de problema dragostei?
 — Pe pagina 405? Ce să zic? Am citit-o cu sufletul la gură. Dacă n-aveam întîmplător acasă un balon cu oxigen m-ași fi asfixiat.
 — Cred că acel pasaj este într-adevăr bogat în sentimente.
 — Maestre! Nu are rost să fiți modest. Dacă e bogat în sentimente? Maestre! Am plîns ca un copil bătut. Eu, care am plîns ultima dată la catastrofa Titanic-ului, am plîns azi noapte în așa hal, că a venit portarul să mă roage să mă potolesc că nu pot dormi vecinii.
 — Și ai reușit să te stăpînești? M-aș mira...
 — Cum ași fi putut? A trebuit să mă mut la hotel și acolo am citit mai departe romanul pînă la pagina 620, cînd Elvira cedează tocilarului ambulant.
 — Și nu te-a mirat această întorsătură, prietene?
 — Dacă m-a mirat? Am amuțit complet. Ce să spun, am amuțit în așa măsură, încît atunci cînd plecînd de la hotel am luat un taxi, a trebuit să-mi indice adresa scrisă pe o bucată de hîrtie. Trebuie să vă mai spun oare și altceva?
 — Se simte oare în romanul meu izul vieții adevărate?
 — Chiar despre asta vroiam să vorbesc! Cînd, spre dimineața, am reușit să pun jos cartea, am ațipit, bineînțeles chinuit și întors pe dos. Dimineața la 5½ de ce credeți că mă trezesc? În camera se simțea un miros curios, neobișnuit. Am deșteptat-o pe nevastă-mea întrebînd-o: ce-i mirosul acesta? Și ea, care nici nu citise încă romanul, mi-a răspuns imediat că simte mirosul vieții adevărate. Atunci mi-am

SĂLBĂTICIUNILE AFRICII

Desen de KAJÁN TIBOR

dat seama că este vorba de romanul dumneavoastră. L-am ascuns pe urmă în cameră.
 — Și de acolo nu s-a simțit mirosul? M-aș mira...
 — Cum să nu se simtă. A trebuit să punem cartea într-o cutie de tablă și s-o îngropăm în grădină. Vai maestre, așa cum scrieți dumneavoastră nu știe să scrie nimeni. Să vă binecuvînteze Dumnezeu cu ambele lui mîini.
 — Îți mulțumesc, dragul meu cititor. M-a emoționat lauda dumitale, pentru că am simțit că e sinceră.
 — Desigur! Dar vreau să vă atrag atenția asupra unui amănunt, și anume că în 1932 nu existau forinți ci pengo!
 — Vasăzică dumneata citești un roman numai din acest punct de vedere?! Dobitocule!

TABI LASZLO

OPINIA MUZEI

Desen de VARNAI GYORGY

1960

PRIMUL RAID NOCTURN

Revellionul la
Atelierele I.T.B.

Revellionul frunțașilor. Intrarea se face pe bază de invitații, iar invitațiile s-au făcut pe bază de succesele obținute.

Pătrund și eu în sală.

Veselie! Voie bună! Mă vede tov. Osman, directorul general al I.T.B.-ului: „Poftim, tovarășe Urzice! la mulți ani! Înainte ne descurcam mai greu cu dumnea-voastră! Înainte, când aveam câte 150 de reclamații zilnic! Acum avem doar câte 5—6 pe zi!” „Explicabil, iarna zilele sînt mai scurte!”... „Nu, tramvaiele sînt mai multe, organizarea mai bună!”

Intr-adevăr, în 1959 I.T.B.-ul a obținut realizări însemnate. Se călătorește mai bine. Tramvaie noi, linii noi, autobuze noi, troleibuze noi și pentru toate aceste lucruri noi, hai să ciocnim un pahar cu vin vechi.

La mese, buna dispoziție prinde aripi. Printre itebiști se află ca invitați și muncitorii frunțași de la Uzinele „Tudor Vladimirescu”, producătoare de autobuze și troleibuze. Stau față în față furnizorii și beneficiarii, despărțiți doar de niște parapete de sarmale. Parapetele însă dispar văzînd cu ochii. Furnizorii și beneficiarii ciocnesc și se îmbrățișează. În calitatea mea de pasager, îmbrățișările asta mă bucură. De pe urma acestei prietenii, eu n-am decît de cîștigat: o să călătoresc mai bine.

Cîteva mese sînt ocupate de alți oaspeți: invitați de la Sfatul popular al Capitalei. Iată-l pe tovarășul Dumitru Diaconescu, președintele sfatului. În dreapta lui se află tovarășii de muncă, în stînga familia, în față Anul Nou. În spate, eu: „Tovarășe președinte, la mulți ani!” Imi întinde mîna. Mă uit atent dacă n-are cumva în ea o repartiție pentru casă... Imi face semn să iau loc. Apoi îmi face semn să iau un sprîț. „Tovarășe președinte, ce va aduce 1960 Bucureștiului?” „1960 va aduce 10 500!” „Nu vă supărați, am fost totdeauna un slab matematician. Dacă ați vrea să-mi dați această ecuație gata rezolvată, cu alte cuvinte să-mi traduceți aceste cifre”. „10 500, tradus în litere, înseamnă apartamente! 1960 va aduce bucureștenilor încă 10 500 apartamente noi. Te sfătuiesc totuși ca în reportajul dumitale să nu publici această cifră ca fixă. S-ar putea să nu ne îndeplinim planul!” „NU?” „Nu! Foarte adesea, noi nu-l îndeplinim, îl depășim și m-ar durea inima ca în materialul dumitale, la care vei munci pesemne mult, să se strecoare date eronate...”

Programul artistic, organizat de Secția culturală a Sfatului popular al Capitalei, se desfășoară în condiții optime. Fiecare fel de mîncare e parcă sincronizat cu cîte un număr de estradă. Piftie cu Nico-laide, friptură cu Stroe, sarmale cu Crișan, băuturi cu Roman și Bimbo, gustări cu Horia și Radu, antreuri cu Iosefny și Gelu Solomonescu, garnituri cu orchestra

teatrului „C. Tănase”, etc. etc. etc. (etc. a ținut pînă spre dimineață)!

Actorii sînt primiți cu dragoste. Cei mai mulți au cerut ei înșiși să-și dea concursul. Invitații fac roată în jurul lor. Frunțașii aplaudă cu căldură scheciurile spumoase: oameni deschiși. Rîd cu poftă la glumele noi: oameni veseli. Rîd și la glumele vechi: oameni de treabă...

La masa din colț iată-l pe frunțașul vopsitor Cuznețov Pavel. A venit cu toată familia. Șase persoane, șase frunțași: el, soția, doi fii, două surori. Cuznețov e frunțaș de multă vreme și conduce o echipă de vopsitori. Mă poștește la masa lor.

Apoi mi-a vorbit despre echipa lui și despre succesele obținute.

12 fără 5 minute... 12 fără 3... 12 fără 1! Emoționată, familia frunțașă se ridică în picioare. 12! Se sting luminile! Șase pahare pline se ciocnesc... S-a aprins lumina. Cînd am așezat paharul pe masă, eram în 1960!...

Pentru 1960, dragi itebiști, folosindu-mă de propriile voastre cuvinte, vă urez succes pe toate liniile.

I. AVIAN

La Kirov

Pînă la urmă am făcut-o și p-asta. Am plecat pe teren cu nevasta. În seara zilei de 31 a văzut că mă îmbrac pe la ora zece. „Unde te duci?” zice. „La fabrică!” zic. „Păi ce, se lucrează?” „O să se lucreze serios. Un kilogram de vin de persoană!” Zice: „Merg cu tine! Să te ajut!” Și a mers.

În frumoasa sală a cantinei de la Întreprinderea „Kirov”. O orchestră a aprovizionat în permanență invitații cu muzică romînească și de dans. „În sfîrșit, zic, uite o orchestră care-și depășește norma!” „Păi da, mi-a răspuns cineva, asta-i puterea obișnuinței! Orchestra e formată din salariații fabricii! La pian: Valentin Onea, marochiner; acordeon: Dinu Niculescu, muncitor; banjou: Georgescu Dumitru, cizmar; țambal: Savu Ion, cizmar; clarinete: Pădureanu Ion, mecanic, și Lazescu Ion, cizmar; baterie: Cernea Nata, cizmar; contrabas: Berceanu Ion, electrician.”

E tare frumos! E tare frumos ce cîntă, dar e și mai frumos cine cîntă!

Un tînăr cu mustăcioară s-a urcat pe scenă și a rostit emoționat: „Astă seară, tovarășii, petrec împreună cu noi, soliști ai Teatrului de Operă și Balet al Republicii Populare Romîne: Artistul Emerit Mircea Buciu, Laureat al Premiului de Stat, și Artistul Emerit Nicolae Rafael!”

De la masa lor pînă pe scenă, cei doi artiști au fost conduși cu aplauze. Au terminat de cîntat, dar ovatiile muncitorilor le-au arătat că n-au terminat. Și au cîntat iar. Muncitorii știu să răsplătească cu dragoste pe cei

aproșiți lor. Și strigătele lor de „Bis!” nu vroiau să spună numai „să mai cîntați!”, ci și „să mai veniți!” Intr-una din melodiile cîntate de basul Mircea Buciu, am auzit un vers: „Toarnă vin că mor de sete!” Și muncitorii nu s-au lăsat rugați. Iar artiștii, fericiți, emoționați și copleșiți de primirea caldă a muncitorilor, au ridicat paharele golite și au spus: „Bis!”

Au cîntat apoi surorile Dumitriu. Printre altele, melodia „M-am supărat pe inima mea!” Dar glumeau. La „Kirov”, nimeni nu era supărat pe inima lui.

La mese, muncitorii cu familiile lor intraseră veseli în 1960. Iată-l pe tovarășul Berbaru Christache, fălpuitor la încălțăminte manuală. A terminat planul anual în opt luni; calitatea: 100%.

— Imi iau același angajament pentru 1960!

Iată-l și pe tovarășul Pop Vasile, croitor în piele, Pe 1960 are și el planuri mari.

— Voi realiza 500 lei economii pe lună și voi lansa această chemare către toți croitorii în piele!

— Adică?

— Adică 540 000 lei economii pe anul 1960!

„Eu pentru voi ridic paharul... că e de unde!”

Directorul adjunct Gheorghe Ilie și secretarul Comitetului de Partid Ionescu Florea mi-au spus:

— Să mai veniți pe la „Kirov”! Sînt mulți la noi pentru care trebuie să ridicăm paharul!

O să mă duc. Pentru că altfel m-aș supăra pe inima mea.

Acasă, soția mi-a spus:

— Eu, în locul tău, m-aș duce în fiecare zi în fabrică!

Am zîmbit:

— Dar ce, crezi că în fiecare zi e revellion?

M-a privit cu milă:

— Nu asta am vrut să spun! M-aș duce în fiecare zi în fabrică pentru ca să văd în fiecare zi asemenea oameni!

Am tăcut milc. Avea dreptate. Asta-i! Întotdeauna trebuie să iasă ea mai deșteaptă.

SADI RUDEANU

La Atelierele C.F.R.
Grivița Roșie

Pentru Complexul Grivița Roșie, anul 1960 nu este chiar atît de tînăr după cum arată deoarece el a trecut prin diferitele secții ale întreprinderii încă din octombrie 1959, cînd l-a înlocuit pe predecesorul său plecat cu două luni mai înainte de termen.

De atunci îi cunoaște el atît de bine pe frunțașii permanenți Bănilă Marin, strungar inovator la Secția a V-a mecanică vagoane, și pe Micu Aurel, tîmplar la Secția „Tîmplărie clase-vagoane”.

Așa se explică de ce noul venit a nimerit perfect și la timp în uriașă sală de festivități, unde îl așteptau aproape o mie de oameni.

Muzica l-a întîmpinat cu „mulți ani trăiască!”, ceea ce i-a produs o vie nedumerire.

Cum adică? Eu să trăiesc mai mulți ani? Cum vine asta? m-a întrebant noul an. Dorința mea cea mai fierbinte este să părăsesc întreprinderea în cel mai scurt timp posibil. Or fi ei muncitorii cefești oameni prieteni și prietenoși, dar dacă mi-ar trăsni prin cap să rămîn în mijlocul lor mai mult timp decît se cuvine, să vezi dumneata cum s-ar uni cu toții să mă alunge afară.

De fapt urarea orchestrei nu se adresa noului venit, ci colectivului de muncitori și tehnicieni, cît și conducerii, pentru ca succesele din 1959 să se repete și pe viitor, adică și în alți mulți ani de acum înainte.

După această explicație pe care i-am dat-o pe șoptite, micuțul 1960 s-a îndreptat spre mesenii care s-au grăbit să-i închine cîte un pahar de vin.

Între timp, luminile imensului pom de Anul Nou din colțul sălii se aprinseră într-o constelație de artificii. Orchestra atacă o horă în care se prinseră mai întii perechile tinere, care se cam pregătiseră de dans, apoi se alăturară și alte perechi mai mature.

— Merge, merge, nea Mitule? întrebă rîzînd cineva de la masă pe un tovarăș între două vîrste, care, îmbușurat de plăcere, se prinsese din vîrtejul horei.

— Ca trenul, mînzule, nu vezi?

— Ba ca locomotiva, nea Mitule, că suflă tare!

— Îl cunoșc și pe el! Imi spune Anul Nou, este Ștefănescu Dumitru de la S.C.L. Vagoane. E ca argintul viu; ia privește cum se mișcă. Tot așa e și la treabă.

Din microfon se revarsă în sală vocea unui artist amator care cîntă cîntece romînești.

— Păcat că n-a venit și Ion Cristureanu, care a fost invitat! Imi șopti bătrînul portar care se strecurase pentru o clipă în sală. Eu am acasă toate cîntecele lui. Mi-e tare drag de el, că le cîntă din inimă! Imi mărturisii bătrînul. Păcat însă că lui nu-i e tot așa de drag de noi!

Pe la două și jumătate sosi soprana Lella Cincu de la Operă. Era oarecum acasă la ea printre cefești. Normal, e fiică de cefeșist. A cîntat cald și apropiat, așa cum cîntă pentru niște prieteni dragi. Aplauzele și uralele l-au trezit pe tinerelul An Nou, care adormise lîngă brad.

Ne pare rău că violoncelistul Radu Aldulescu a fost privat de aplauze asemănătoare din partea celor care l-au așteptat toată noaptea să vină cu sau fără violoncel. Așa după cum la F.C. „Gh. Gheorghiu-Dej” nu s-a auzit glasul lui Ladislau Konya, care înainte de Anul Nou promisese, în proză, că vine, dar nu și-a respectat partitura.

— Du-te la culcare, picuile! l-am îndemnat eu pe noul an. Ai încă multe de făcut și trebuie să fii odihnit și să crești repede.

MIRCEA PAVELESCU

In ultima vreme, prefurile in RFG au crescut din nou ingreunind situatia economica a oamenilor muncii.

- Spune-mi, Hans, tu cum te mai descurci ?

Desen de A. POCH

Statisticile arată că orașul Johannesburg (Africa de Sud) deține recordul mondial al crimelor: 500 crime într-o singură lună. Aceasta înseamnă că în morga orașului intră 6.000 cadavre pe an. Mergând în același ritm, cimitirul orașului ar număra numai în 15 ani aproape 100.000 de... locuitori, proveniți din omoruri. O socoteală elementară duce la concluzia că, dacă nu se schimbă cadența, în câteva zeci de ani, orașul Johannesburg are șansa să fie... asasinat!

FAPT ULTRA SCURT

Prefectul poliției din Roma, Marzano, a fost prins călcând legile circulației. Somat să plătească respectiva amendă, Marzano a refuzat. Vorba lui Caragiale, aici a fost chiar poliția în persoană!

La Bordeaux, așa cum relatează ziarul „l'Humanité“, a fost prinsă o „bandă“ de copii — băieți și fete între 14 și 18 ani — care se îndeletniceau cu furturile de automobile. Vestea a bucurat pe unii cinești care se pot inspira de la această idee a copiilor, pentru turnarea unui film de aventuri. Numai că înșiși copiii s-au inspirat — se pare — de la un film de aventuri gata turnat, după ideea unor cinești.

După cum anunță ziarul „drapeau rouge“, la Bruxelles (înfrunzesc) un hotel pentru prevențiu (prevăzută) cu tot confortul (60 pe noapte, inclusiv serviciul lui). Pentru cîinii care suf (stomac, se servește regim. îndoiială, cetățeanul sărac di (tala Belgiei și-ar dori ase „viață de ciine“. Dar dacă din Bruxelles și-ar dori „via om“ a cetățeanului sărac, acestui lucru există oareca doială.

„Dacă nici în lunile urm nu scade șomajul în țară, gata să-mi mănînc pălăria!“ A convingătoare declarație a în public, anul trecut, din S ministerului muncii din S

Fără mască, fără fară

O psihoză

Aflați că în Franța s-a rezolvat problema scumpirii vieții, care era o pacoste pe capul populației. Gata! Acum, scumpirea vieții nu mai e o pacoste! E o... psihoză. Această revelatoare descoperire a fost adusă la cunoștința publicului de către purtătorul de cuvînt al guvernului francez, Dl. Roger Frey. Așa că acum, parizienii, cînd văd untul scumpindu-se în magazine, n-au motive să se neliniștească. De ce se neliniștești de o psihoză? Psihoza e adesea o iluzie. Se scumpesc legumele? O halucinație! Se scumpesc locuințele? O fantasmagorie! Se scumpesc produsele industriale? Altă iluzie!

Nu știm dacă Dl. Frey a crezut că-l va lua cineva în serios, în problema psihozei. În orice caz, e o iluzie a d-sale.

Cine trișează, câștigă!

Am arătat în numărul trecut cum câștigau cei care trișau la concursurile gen „Cine știe, câștigă!“, organizate de televiziunea americană. Dar în „țara libertăților“ se poate trișa și fără concurs. De curînd, la New York, a fost descoperită scandaloasă afacere a măcelarilor din cartierul Queen's și Brooklyn: aveau cîntare trucate. Poate vă veți mira cum de nu i-au prins pe măcelari, controlorii. Nu puteau să-i prindă: controlorii, măcelarii le dădeau un procent de „beneficiu“. Poate vă veți mira cum de nu i-au prins pe controlori inspectorii. Nu puteau: inspectorii, de dădeau procentul un procent. Poate vă veți mira cum de nu i-au prins pe inspectori mai marii lor. Și mai marii își aveau partea lor în acest business. Poate, în sfîrșit, vă veți mira de ce nu i-a prins pe toți directorul serviciului de măsurii

și greutăți al orașului New York. Nu se va mai mira însă nimeni, cînd va afla că în prezent directorul este arestat, pentru că și el a fost amestecat în această afacere. Acum, procesul este inevitabil. Dar directorul nu-i disperat încă: dacă reușește să trișeze, poate câștiga și aici!

Preocupări Nord-Atlantice

Treisprezece ofițeri americani, plus alți militari cu grade inferioare, au fost suspendați la Izmir (Turcia) pentru că, făcînd parte din NATO se ocupau cu traficul de devize. Prinși asupra faptului, au trebuit să părăsească Turcia. Așa că, or fi ei americani, dar pînă la urmă, au șters-o... englezește.

De dragul pisicilor!

La Paris s-a judecat de curînd procesul doctoriței Marthe Wix, care și-a lăsat rama, imobilizată de un lumbago, să moară de foame. La proces, doctorița inculpată a declarat: „N-aveam vreme să mă ocup și de mama: am acasă mai multe pisici de întreținut!“

Desigur le-a dat înțîietate, pentru că sînt niște pisici minore. Iar biata mamă a murit din cauza sentimentului filantropic al fiicei; din mila ei pentru pisici. Ca să trăiască mama, bietele pisici trebuiau să rămîină flămînde, sau, în cel mai bun caz, să mănînce la ore nepotrivite. Dar, însfîrșit, pisicile au fost salvate.

De unde se vede că în modul de viață capitalist unde are o influență foarte puternică societatea pentru protecția animalelor, se simte lipsa acută a unei societăți pentru protecția omului.

...ISTORIA

— Îi vezi, de un an bat cu berbecule și nu-și dau seama că poarta e din masă plastică!!!

CONFECTIILE

— Se ceartă?
— Nu! Mama își face dintr-o rochie de stradă una lungă de seară!

...INSTALATIILE

— ???
— Am pierdut 25 de bani și n-am nici un chibrit la mine!COSTICĂ,
ELECTRICIANUL

Electricianul este omul de care, în mod practic, nu-ți aduci aminte decât în momentul când s-a stins lumina. Atunci pui mâna pe telefon și suni toate cooperativele din cartier, pînă o nimeriști pe cea profilată pentru scurt-circuite. După un timp, îți se prezintă în fața ușii un tînăr în salopetă, cu o șurubelniță într-o mînă și un izolirband în cealaltă. Văzînd întunericul de smoală, el nici nu te mai întreabă pentru ce l-ai chemat și se îndreaptă cu precizie spre locul unde este situat panoul electric. De acolo, îți cere prin comenzi scurte un scaunăș, un ciocănaș, o linguriță, o furculiță (dacă se poate, ruptă), un chibrit, o luminare, vată, o croșetă, o baghetă, o cîrpă udă, o cîrpă uscată, și, tocmai cînd să-ți mai ceară încă nu știi ce, în casă invadează, ca un miracol, lumina. Omul acesta simplu, cocoșat pe un scaunăș, te-a redat civilizației. Becurile sclipesc, radioul cîntă. I-am și spus odată: „Dumneata, Costică, ești un fachir”. M-a privit foarte nedumerit. Zic: „Dumneata, dacă vrei, mă lași pe întuneric și, dacă vrei redai lumina, plus această minunată muzică, isvorită din această cutie complet miraculoasă pentru mine”. La radio tocmai se cînta o bucată de Bocherini. Bucata de Bocherini răsbate pînă în odaia mea prin siguranța pusă de Costică, iar Costică poate că habar n-are cine a fost Bocherini! Ce e drept, poate nici Bocherini habar n-avea cine o să fie Costică, dar aici nici nu trebuie să ne așteptăm la reciprocitate, cu atît mai mult, cu cît Bocherini nici n-avea

nevoie de electricieni, cîtă vreme nu se inventase becul electric...

La radio, vioara își plînge și-și rîde ghier-sul ei de foc. Zic într-o doară: „Dumneata, Costică, știi cine a fost Bocherini?” „Un compozitor”. Tot într-o doară mi-a răspuns, dar a ghicit. Nu-i greu să ghicești că-i vorba de un compozitor, cînd întrebarea e pusă a propos de radio. Dacă-l întrebam, de exemplu, a propos de cantină, mi-ar fi spus poate că Bocherini a fost un bucătar. Iar dacă nu-l întrebam nimic, poate nici nu s-ar fi gîndit vreodată că a fost vreun Bocherini. „Îți place?” — zic. „Îmi place”. „Nu-i tulburătoare melodia?” „Ba este!” „Nu te farmecă?” „Ba da, dar...” „Dar, ce?” „Dar trebuie să plece. Am și alte lucrări”.

Sigur că pot să-l las să plece, dar nu în fiecare zi o să aibă el norocul să ardă siguranța la oameni care să-i explice lucruri alăt de noi și de necunoscute pentru dînsul. Zic: „Ceea ce ascuți în acest moment, e un allegro”. Zice: „Dacă nu m-aș grăbi...”. Zic: N-ai decât să pleci, dacă nu te interesează arcușul unui virtuos!”. „De unde știi că e un virtuos?” — zice. „Știu, pînă la cînd, dacă nu era virtuos, nu-l dădea la radio”. Și iarăși îi explic ce-i un allegro. Și ee e muzica. Și cît e de fermecătoare melodia. Și cît e de tulburătoare. „Știi dumneata ce mare compozitor a fost Bocherini?” El tace. „Și știi cine e acest virtuos care îl interpretează?”. „Da” — zice. „Cine?” „Eu!”.

Concertul tocmai se termina. Curînd, auzirăm vocea crainiciei: „Am transmis un program executat de artiști amatori. Au interpretat...” — și numele lui Costică între ei.

Cum spuneam la început, electricianul este un om de care, în mod practic, nu-ți aduci aminte decât în momentul cînd s-a stins lumina. Eu, mă-nțelegeți, îmi aduc aminte și în momentul cînd deschid radioul.

VICTOR PIȚIGOI

DIN CARNETUL UNUI
RESPONSABIL CULTURAL

In ziua cînd la slujbă în ședință
M-a pus ca responsabil cultural
Aveam în gînd o singură dorință:
Să-mi duc însărcinarea magistral.

Să mă ocup cu dragoste de toate:
De club și de gazeta de perete
Și permanent să am asigurate
La orișice spectacole bilete.

Urgent făcui contract cu „Opereta”
Cu „Opera de Stat”, „Municipal”
Și alte teatre, ce-mi umpleau servieta
Cu zeci de locuri (de la loji la stal).

Dar la spectacol, mulți colegi în sală
Strigau la mine roșii de necaz:
— Aici ne-ai luat bilete? Pe laterală?
— Ne persecuți? Să știi că n-ai obraz!

Alți-mi făceau de la balcon bezele
(Ca semn că-s mulțumiți de locul dat)
Și uite-așa treceam prin clipe grele
Cînd înjurat cu foc, cînd laudat.

Dar mai era și o categorie
De-ncurcă lume, care se-nscria
Cu tot familionul (pe hîrtie)
Da-n ultimul moment se răzgîndea.

Ca să nu pierd biletele rămase
Mă instalam la cite-un teatru-n stal
Cu toți nepoșii ce-i aveam (cinci-șase)
Să le ridic nivelul cultural.

Othello l-am răcut a zecea oară
Și m-a influențat nesănușos
Deoarece cu fiecare seară
Simțeam că-s mai absurd și mai nervos.

Lui Figaro „Bărbierul din Sevilla”.
Eram client fidel și nelipsit
(Zău! Nici la frizerița mea Dalilla
N-am fost de-alte ori la bărbierii!)
Acasă dirijam, vorbeam în versuri
(Din rolurile mari știam vreo patru)
Vecinii mei făcuseră demersuri
Să mi se dea „transfer” din bloc la... teatru!

Mă cunoșteau acum și plasatorii
Și îmi ziceau: „Tovarășul Hamlet”
Eram prieten bun cu toți actorii,
Ba chiar aveam și credit la buget.
Duminica era o grozăvie:
Îmi luam de dimineață hrană rece
Și-apoi intram cu scumpa mea soție
La matineul de la ora 10.

La ora 3, nepoșii, soacra, frații
Veneau la Studio Municipal!
In sală erau deci „Trei generații”
Plus eu, în chip de... „Soțul ideal”.

M-au întrebat recine indiscrete
— Dar fata cînd și-o mai măriși, maestre?
— De mai rămîn o lună la bilete,
O să-mi rămînă „Fata fără zestre”.

GRIGORE POP

BOABA DE NISIP ÎN ANGRENAJ

O boabă de nisip, cum afli încă
Prin praful ce mai dăinuie-n oraș
Fălîndu-se că-i neam străvechi de stîncă
Se strecurase într-un motorăș.
Vîrită între roțile dințate,
Scrisnea plîngîndu-se de toți și toate.
Mecanicul opri puțin mașina
Și scoase-ndemînatec și de grabă
Dintre roțițe, colțuroasa boabă
Și fără iertăciune să-i mai ceară,
O azvirli ne-nlîrziat afară...
Să auziți acuma gâlăgie:

„Să mi se facă asta tocmai mie,
Eu ce-am trudit întreagă viața mea
Acolo unde munca e mai grea!
Priviți dovada: pe obrajii mei
Mai sînt și astăzi urme de ulei!
Mi-s fețele crăpate și murdare
Și cum mai scînteiau cîndva în soare!
Morala:
De piedica fărîmii de nisip
De vrei să scapi, altminteri nu e chip.
(De vrei să cruți de dînsa motorășul)
Adu fărășul.

DOINA DANIELESCU

Alintări

Fiindcă nevastă-mea plecase în concediu de odihnă, mă hotărâsem ca timp de două săptămâni să măninc la restaurant; bineînțeles asta în cazul când nimeni din prietenii mei nu m-ar fi invitat la ei la masă. Dar cum, din nenorocire, nici unul din ei nu s-a omorît cu firea invitându-mă, mi-am pus hotărârea în practică, așa că am început să merg ba la un restaurant, ba la altul pentru a-mi da și eu seama de varietatea mâncărilor și de arta de a găti a bucătarilor noștri. Într-adevăr, mi-a plăcut și am fost mulțumit, numai că după cele două săptămâni în care am fost un client asiduul al diverselor restaurante, rămăsesem cu un defect ușor... de vorbire, care acum de când s-a reîntors nevasta din concediu s-a remediat. Să vedeți ce mi s-a întâmplat:

... În prima zi, când m-am dus să măninc ca tot omul, am cerut întâi o listă și începui să citesc: „ciorbă de vacuță, vacuță cu fasole, vacuță cu roșii” și alte asemenea preparate. La uite, nene, ce trufandale, îmi zic eu, am să-i spun și nevastă-mi când o veni acasă să caute și ea vacuță, că de vacă m-am săturat, — și comand o ciorbă și o mîncare din specialitatea asta. Ce să vă spun, erau de... vacă!

A doua zi, la alt restaurant, iar cer de pe listă o „tocăniță cu mămăliguță”, gîndind că, oricum, trebuie să fie mai fină și mai bună decît o locană obișnuită sau decît o mămăligă făcută în casă. Numai că și de data asta, deși mîncarea era atît de frumos alintată, la gust era exact ca aceea pe care mi-o pregătește în casă și i se spune: tocăna cu mămăligă.

Și zi de zi, și rînd pe rînd, pe la toate restaurantele prin care am colindat, am găsit pe liste aceleași mîncăruri alintate. Ajunsesem că nici nu mă mai uitam pe listă: comandam pe dinafară diferitele bucate pe care din obișnuință mă învățasem să le alint, fapt care în una din zile mi-a făcut... bucată cînd cerui ospătarului o ciorbuliță de crăpciuleț și o porție de sarmăluțe în foi de vițioară.

Grozăvia a fost în ziua cînd trebuia să sosească nevastă-mea. Curios să aflu dacă diminutivele sînt întrebuințate doar pe listă sau le utilizează și ospătarii, am intrat în vorbă cu unul. „Ce puteți să-mi oferiți azi la prînz?” întrebai eu. Ca aperitiv, zice el, o țuculiță cu niște măslinuțe”. Atît mi-a trebuit. De cum l-am auzit că a luat-o cu alintăturile, începui și eu: „E minunățel. Altceva?” „După aceea o ciorbuliță cu smîntînică”. „Fain, îmi lasă gurița apsoară”. „Apoi vă recomand un purcel la tavă”. „Dacă nu aveți purceluș merge și purcel deși eu eram obișnuit cu porc. Insfîrșit, dar e cu garnitură de cartofiori?” „Sigur”. „Și cu murăturile?” „Se poate... și la urmă vă sfătuiesc să luați o cafeluță, iar ca băutură avem un vinișor grozav”. „Cu sifon?” „Cu”. Atunci, ospătarule dragălaș, fii atît de amabiluș și adu-mi piinișoară și tot ce mi-ai spus că mi-e fomiță”.

După discuția asta, diminutivele mi-au intrat atît de adînc în subconștient, încît seara la gară în momentul cînd nevasta cobori din tren, îi spusci: „Ce doruleț mi-a fost de tine, iubițico. Bucureștiulețul ăsta mi s-a părut tristuleț cît timpușor ai lipsit. Și acasă ț-i-am pregătit o surprizică: o mescioară cu păstrămuță, fripturile de purcel, de vacuță, de...” Dar nu mai reușii să continui că nevasta mi-o reteză: „Să-ți fie rușine, tocmai azi cînd am venit ț-i-ai găsit să te-mbeți?”...

Noroc că am o soție înțelegătoare și răbdătoare care s-a ocupat intens de revenirea la normal a vocabularului meu și că am început iar să măninc acasă, căci altfel mă întreb ce m-aș fi făcut dacă continuam în restaurante să stau de vorbă cu ospătarii sau să citesc zilnic listuțele...

BABCAN B.

NEGRU PE ALB

În numărul 539 din 13 noiembrie 1959 a.c. al Gazetei Învățămîntului, am citit un articol foarte interesant, cu privire la preocupări de ortografie și punctuație, la lecțiile de gramatică.

Se spune, în acest articol: „deprinderile de ortografie și punctuație ale elevilor au o mare însemnătate în munca lor de însușire a cunoștințelor la toate obiectele, după cum vor fi de o importanță deosebită și în viitoarea lor activitate, în producție, în viață”.

Citind acest articol mi-am adus aminte de profesorii mei care spuneau adeseori că gramatica este cheia oricărei limbi, străine sau materne.

În drumul meu spre casă trec adeseori prin fața sediului Sfatului popular al capitalei. La intrare sînt multe tablite care indică etajele unde sînt instalate direcțiile și serviciile respective, probabil, cu scopul ca publicul să găsească cu ușurință biroul de care are nevoie.

Pe o tablită, ceva mai mare decît celelalte, este scris următorul avis:

„Biroul de informații a sfatului popular al capitalei se află peste drum în str. Ing. Saligny nr. 6, colț cu str. Dobrogeanu Gherea”.

După cum se vede, măsurile administrativogospodărești au fost luate fără să se țină seama și de cele culturale. După toate regulile gramaticale biroul de informații nu poate să fie decît „al” Sfatului popular, iar dacă cel care a scris avizul s-ar fi referit la informații, ele nu pot fi decît „ale” Sfatului popular.

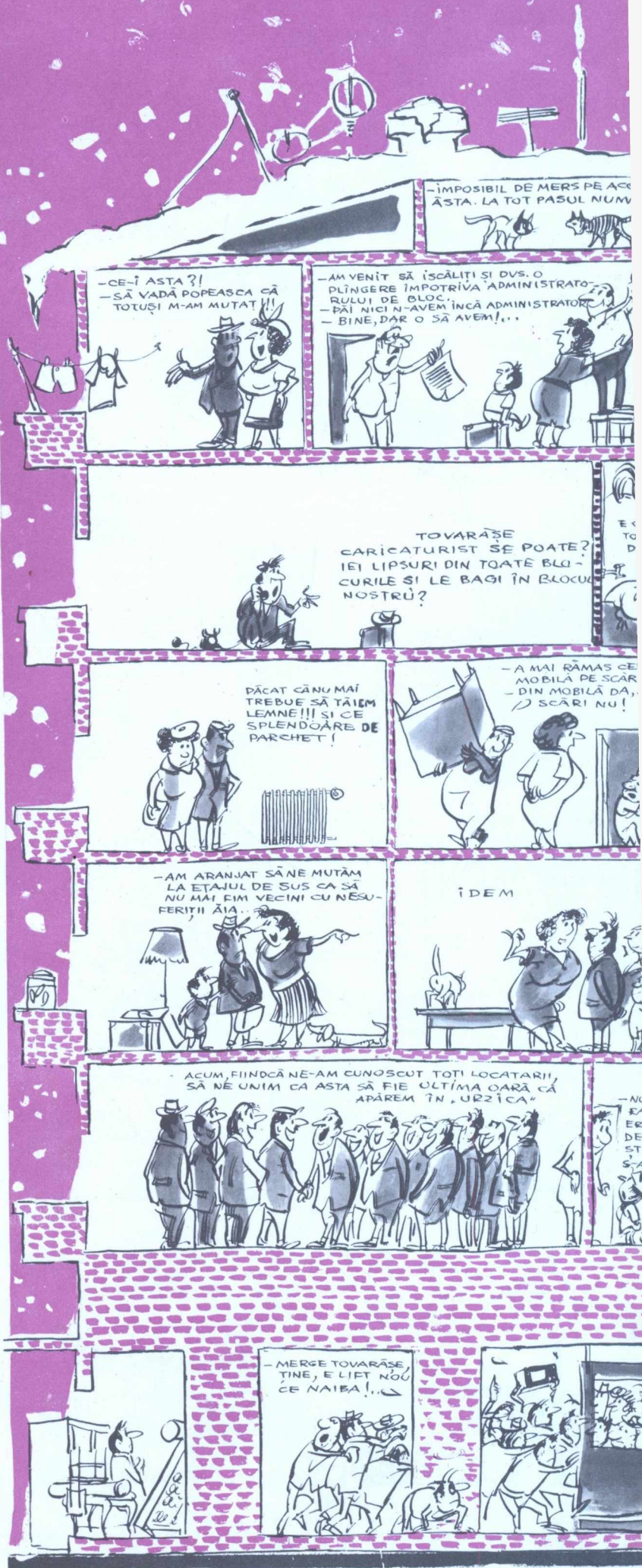
Se impune deci o imediată corectare a acestui avis.

Sînt sigură că și lucrătorii secției de învățămînt din cadrul Sfatului popular care trec zilnic pe lângă această tablită, sînt de acord că acordul fixat de cel care a scris avizul este în dezacord cu regulile gramaticii limbii romîne.

ANGELA HILDAN

Str. Pavel Teacenco nr. 27

LA DAREA ÎN FOLOSINȚĂ A BLOCULUI

Desen de MATTY

Colțul agricol

Aflăm din sursă sigură că în urmă cu puțin timp magazia GAC-ului din comuna Hotarele, raionul Oltenița, a fost vizitată de un numeros grup de oaspeți în persoana unor distinse... gărgărite care au făcut cu această ocazie aprecieri dintre cele mai elogioase la adresa cerealelor depozitate aici.

Trebuie reținut faptul că vizita grupului respectiv nu ar fi putut avea loc dacă Ioniță Elena, tehnician agronom din comună, s-ar fi oșpus, luînd din vreme măsurii în vederea dezinfectării magaziei.

Cele petrecute confirmă afirmația uncea dintre gingăni, care ne-a declarat că înainte de a intra în magazia gospodăriei a întrebat-o pe tehniciană: „Bucuroși de oaspeți?” „Bucuroși”, a răspuns dînsa. Drept care, în numele „Urzicii” dorim să-i facem tehnicianei, prin prezentele rînduri, o bucurie.

— Bucuroasă?

Anunțăm pe cititorii noștri că Deleanu Tudor, referent agricol al Sfatului popular din comuna Hotarele, s-a dovedit a fi un om cu aspirații... filantropice. De bună voie și nesilit de nimeni a repartizat (fără să menționeze acest lucru în scripte) o serie de parcele din islazul comunal unor cetățeni onorabili, printre care figurează contabilul sfatului, colectorul comunei, responsabilul sifonării și, în sfîrșit, referentul cu starea civilă.

„Donațiile” făcute de Deleanu Tudor, deși au fost acordate unor persoane avînd o respectabilă stare civilă, s-ar putea să-1 aducă o stare... penală de pe urma căreia să rămîna și el cu ceva!

La GAC-ul Romîni (raionul Buhuși) s-a pus în practică o inovație interesantă. Iată despre ce este vorba:

Cînd tractoarele SMT-ului au sosit aici pentru a executa arăturile, s-a ridicat o problemă, și anume: cum să se facă aprovizionarea tractoarelor cu combustibil? Cineva de la SMT-ul respectiv a propus ca Gospodăria să pună la dispoziție o căruță trasă de un cal puternic, cu care să se transporte combustibilul. Propunerea însă nu a fost acceptată de conducerea gospodăriei, deoarece inovația în problema aprovizionării tractoarelor era de mult pusă la punct de către cei din GAC-ul respectiv.

În consecință, s-a procedat astfel: s-a făcut cunoscut fiecărui tractorist în parte că imediat ce va „simți” că nu mai e mult pînă ce rezervorul tractorului va rămîne gol, să plece de pe cîmp, direct la sediul brigăzii (5—6 kilometri depărtare) unde să se alimenteze. În felul acesta numeroase tractoare au făcut dese promenade pînă la sediul

susindicat, părăsind bineînțeles locul de muncă. În schimb, Gospodăria a realizat prin aplicarea acestei inovații o cruțare fără precedent a căruței și a calului care poate fi și mîndru că a fost oprit la timp de a fi... servil față de tractoarele SMT-ului.

Așa grijă față de căruță și cal mai rar. Așa inovație... cît mai rar.

În scopul de a face cunoscut tuturor, ni s-a comunicat că la GAC-urile Păstrăveni și Urecheni, raionul Tg. Neamț, au fost găsite în plină campanie de însămînțări cîteva semănători care se aflau în plină campanie de... odihnă.

În același timp la GAC-ul Davideni au fost descoperite alte trei semănători cam tot atît de lăsate în pace ca și suratele lor de la GAC-urile susindicate. Acest fapt ne îndreptățește convingerea că în ceea ce privește spiritul gospodăresc cele trei gospodării seamănă între ele ca trei picături de apă de... ploaie.

Bine cel puțin că în problema folosirii semănătorilor nu mai sînt și alte gospodării (a)semănătoare cu cele peste care am dat.

Sperăm că în viitor gospodăriile de care pomeneam se vor da pe... brazdă...

DAN MANOLESCU

Salutări din HIRȘOVA!

Calde salutări din Hirșova! Calde și entuziaste salutări, — că interesante aspecte, din punct de vedere edilitar, oferă vizitatorilor săi acest dragut oraș din regiunea Constanța!

Oferă și aspecte obișnuite (ca, de exemplu, multe străzi bine îngrijite) dar interesante cu adevărat sînt altele două: strada Traian, și strada Rozelor.

Pe strada Traian sînt depozitate — în mod nespuse de pitoresc — apreciable cantități de moloz care încurcă admirabil circulația. Totodată, pe această stradă s-a format, în urma ploilor o aspectuoasă baltă, ale cărei ape cu miros urît — neîntîmpinînd vreun mijloc de scurgere — inundă adesea, în chip foarte agreabil, curțile cetățenilor.

Entuziasmat de această privileție, sezisezi — ca vizitator recunoscător ce ești — sfatul popular al orașului.

Sfatul popular îți răspunde imediat (cu adresa nr. 3065/1959) că... nu-i adevărat ce i-ai sezisat: că, la ora cînd vedea așa ceva, strada se afla în lucru, adică se făceau pe ea umpluturi de pămînt, spre a se evita strîngerea apei provenită de la ploii, și că — în plus — a mai luat sfatul popular măsuri să facă „decantoare” pentru acumularea apelor ce se depozitează pe această stradă.

Satisfăcut de acest răspuns, vizitezi din nou — peste două luni — strada Traian și constăți ca...

strada, baltă și molozul sînt... la fel ca mai-nainte.

Apoi, continui să vizitezi orașul. Din strada Traian dai în strada Rozelor, constatînd că și aceasta e aidoma celeilalte, iar — la intersecția acestor două străzi — află că... principalul sport care se practică prin partea locului este călăria.

Sportul călăriei e practicat de către cetățenii care — spre a putea circula prin aceste vaste gropi cu apă, numite străzi —, sînt nevoiți să circule călare (vezi fotografia).

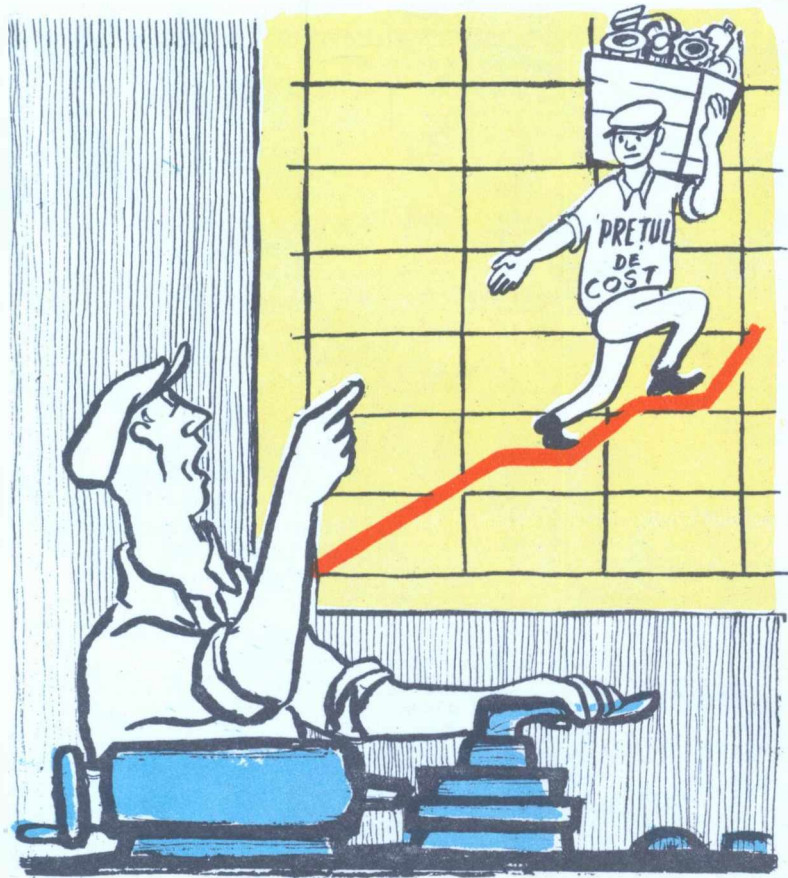

Și, înainte de-a părăsi orașul în care ai admirat atît de interesante privileții, — transmiteți prietenilor și cunoscuților: calde salutări!

Calde și entuziaste salutări din Hirșova!

C. Costache

(După sezisarea tovarășului corespondent voluntar Petenchea Victor)

— Hei frîrate! Trebuie să cobori!
— Nu poți! Încă n-am CALITATE...

Desen de I. DAVIDESCU

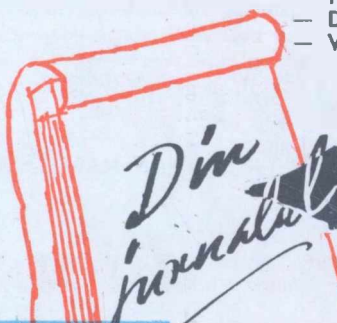

Desen de PAUL ȘERBAN

- Vă rog. 1/2 kg crenvuști.
- N-avem decât pe cel din vitrină.
- Dați-mi din ăia.
- Veniți peste 10 zile când schimbăm vitrina.

FLORIN IORDĂCHESCU

Stane, vezi de te grăbește
Fiindcă astăzi sînt de dus
La Albești, cinci lăzi cu pește
— În mașină le-am și pus.
Mai întîrziu o lecușă:
I-am promis lui Nae Duță
Ca să-i duc un șifoner
Pin-la tîrg, la atelier.
S-a suit și-a lui Giosan
Cu coșcoaga geamantan
Și Sofica și Mândica
Cu trei coșuri de nuiele —
Merg la tîrg cu pătlăgele —
Măriuca lui Mitroi
Cu trei giște și-un rățoi,
A lui Gînju cu doi saoi...
Ei, acuma ce te faci
Că e o inghesuală
Ca la bilci, la tîrquială.
Ca să stea mai omenește
Au dat jos cinci lăzi cu pește.

UNUI ABSOLVENT DE ȘCOALĂ MEDIE

5 august 1956.

Sînt absolvent de școală medie. Adio bancă, adio deșteptător, adio...

Sînt în vacanță nelimitată. Tata mă cicălește mereu. Mă întrebă ce gînduri am. Dacă m-aș apuca să-i spun gîndurile mele cred că i s-ar agrava reumatismul. Am renunțat însă. Într-o zi i-am spus hotărît: merg la facultate!

6 august 1956.

La noi acasă, a fost consiliu de familie. A venit mătușa Varvara, unchiul Radu, tanti Cleopatra, vecina noastră și alte rubedenii. Toți își store creierii pentru a-mi alege facultatea pe care s-o urmez. După ce au făcut o prezentare a tuturor institutelor din țară, mi-au cerut și părerea mea. Artă dramatică — am spus eu hotărît, cu toate că nu aveam asemenea gînduri tragice.
— Mîncă-l-ar mama de artist! a grăit mama coplesindu-mă cu sărutări zgometoase.

Ți-am spus eu Radule că băiatul meu are... apucături de artist?
— Nu apucături, ci veleități — o corectă unchiul Radu.

— Ei bine, veleități — se oțări mama, continuînd să argumenteze. N-ai văzut cu ce talent îl imită pe Raj Kapoor în rolul de vagabond?

— Aia cel puțin e artist, dar Vasile al nostru e vagabond în lege. Își trăiește rolul, iar cînd e

vorba de muncă are trac — a răspuns unchiul în doi peri.

Propunerea a fost acceptată în unanimitate. Singurul care s-a abținut a fost... tot tata.

Mîine plec la București să dau examene.

30 octombrie 1956

De examene am scăpat, adică am căzut. De gura tatei însă nu. Mi-am făcut un program foarte sever. Dimineața pînă pe la 13 mă plimb. Urmează masa și odihna, apoi plimbarea de după masă, care se prelungește pînă la ora 24.

Întîmplător m-am întîlnit cu Aurel Tănăsioiu, fostul meu coleg de școală. Întîlnirea a fost călduroasă pînă cînd mi-a spus că s-a angajat la o întreprindere de produse chimice. Se califică ca strungar.

— Bine, mă omule — i-am zis eu — tu, absolvent al școlii, să porți salopetă? Pătezi onoarea de absolvent... La despărțire nici nu i-am strîns mîna. Avea bătăture.

1 ianuarie 1957.

A sosit un an nou. Poate voi avea mai mult noroc. Vichi, prietena mea din școală, mă întrebă ce am de gînd. Vrea să se mărite. Munca e pentru bărbați.

Mai bine mă făcea mama fată.
— Te-ai angajat? m-a întreat ea.

— Da! La întreprinderea „Pensia tatii” i-am răspuns eu.

Mi-a spus că nu e o întreprindere

rentabilă, deoarece nu voi avea pensie la bătrînețe.

S-a hotărît să strice prietenia cu mine.

— Bine, dar visurile, dragostea mea! Ne vom căsători! am izbucnit eu.

— Toate acestea nu pot fi digerate — a răspuns ea hotărîtă.

Mi-a sărit și mie țandăra și i-am spus scurt și clar: pa...! și n-am cuvinte.

20 august 1958.

Iar învăț. De data asta dau examen la medicină. Tot mama m-a seos din încercătură cînd a avut loc consiliu de familie.

— Mai bine că n-a reușit la Artă dramatică. Dacă îl trimitea la un teatru de provincie? Medic e cu totul altceva. Ș-apoi are și înclinații spre medicină. Ți-aduci aminte, Radule? Cînd i-a spart capul lui Nicușor, singur l-a pansat.

— Degeaba, că tot n-o să reușească, își dădu cu părerea unchiul Radu.

Singura părere cu care eram și eu de acord.

— Știi tu că n-o să reușească! Nu mai fac eu ca anul trecut. Băiatul nostru trebuia să ia glutacid. Mi-a spus madam Todirescu că e foarte bun pentru memorie. Chiar mîine îi cumpăr o cutie.

— Eu știu o vorbă bătrînească „ce nu ai în scăfîrlie nu căta la

spîterie” — încheie tata, care era și el de față.

27 noiembrie 1959.

Tata e un adevărat prooroc. N-am reușit nici la medicină. Mama a făcut contestație la minister. Are și dreptate. După atîtea cutii de glutacid pe care l-am înghițit să nu iau examenul?

Eri am dat nas în nas cu Tănăsioiu, colegul din școală. El venea de la muncă, iar eu, de pe centru... Era îmbrăcat bine al dracului. Avea bani. Spunea că a încasat o primă.

15 decembrie 1959.

Acum, mai tot timpul mi-l petrec în mijlocul naturii. Studiez viața plantelor în timpul iernii, Anul viitor dau examen la agronomie și vreau să-mi aleg tema: Despre hibernarea plantelor. De aceea chiar am de gînd să plec la schi la Predeal să văd cum se hibernează pe acolo.

Dacă se vor adevări iar proorocirile tatei nu-i nimic, încerc și la Drept. Nu voi uita însă să pășesc pragul facultății cu... dreptul.

Toți îmi spun că trebuie să muncesc, pentru că să-mi cistig singur existența. Alții au zis că asta înseamnă parazitism. O să mă mai gîndesc.

Vasile Dragomirescu
absolvent de școală medie
Pt. conf. GH. NEAGU

CINE, CE ȘI CUM

Bucureștiul una, Craiova alta

Cu prilejul unui control făcut în trenul de persoane nr. 5301, conductorul de bilete Voicu Dumitru a confiscat abuziv permisul de călătorie al cetățeanului Năstase Aurel din Buzău, sub pretext că o ștampilă de pe permis nu era clară.

La sezisarea în această chestiune, URZICA a primit două răspunsuri.

Direcția regională C.F.R. București a răspuns așa: „Sezisarea e justă... Intrucât conductorul Voicu Dumitru aparține de Direcția Regională Craiova, sezisarea a fost trimisă acestei direcții, spre a fi sancționat conductorul de bilete incorect și a se restitui permisul confiscat abuziv”.

Direcția regională Craiova a răspuns că sezisarea nu e justă... Conductorul Voicu Dumitru nu cunoaște nici o persoană cu numele de Năstase Aurel și n-a confiscat nici un permis.

Nu mai îndrăznim să cerem vreo explicație Direcției regionale Craiova pentru că am putea afla că nu există nici Direcția regională C.F.R. București.

Na-ți-o frintă, la Sălonta

În comuna Tinca (raionul Salonta) se află un bazin cu o capacitate de vreo cinci vagoane, destinat inițial depozitării de borhot, dar care — de șase ani — nu e folosit. Totuși, în acești șase ani, G.A.S. Tinca (fost „Prodaliment”) a plătit chirie proprietarului terenului. Totodată, acel borhot — intrat de ani de zile în putrefacție — a devenit un adevărat focar de infecție. Întrebări: de ce s-a plătit timp de șase ani chirie pentru acel bazin care n-a fost folosit? Și de ce acest focar de infecție nu e desființat?

Sezisându-i-se cele de mai sus, sfatul popular al raionului Salonta răspunde că... pe actualul proprietar al terenului cu borhot îl cheamă Tocuț Florian.

Putea să răspundă și altceva: că, în cursul iernii, în comuna Tinca ninge.

Strehaia și geambașul

La sezisarea „Urzicii” că fostul negustor Monea Gheorghe, azi collector în comuna Bolboși, e un element afacerist, — sfatul popular al raionului Strehaia răspunde așa: Sezisarea nu e justă; e adevărat că numitul a fost speculant, dar când era geambaș; acum, când e collector, nu mai e afacerist.

Dar de ce e collector un fost geambaș, fost afacerist, nici o vorbuliță.

Un asemenea răspuns nu e nici o afacere.

Lehliu, nimic

Sfatul popular al raionului Lehliu nu răspunde (... de un an și jumătate!) la sezisarea nr. 11437 din 31 iulie 1958 despre niște nereguli în încasarea și folosirea unor autoimpuneri în comuna Tăriceni.

Dacă acest sfat nu aude de atîta timp când e întrebare despre neregulile de la Tăriceni, înseamnă că e cam... tăricele de urechi.

C.B.D.

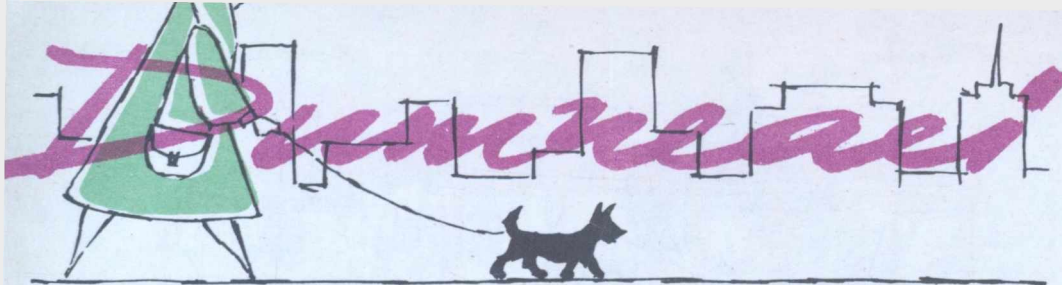
URZICA AJUTĂ

Cantina din Balta Sărată

Cantina salariaților de la IPROFIL Balta Sărată (raionul Caransebeș) servea meniuri alcătuite în mod invariabil din varză și cartofi. Totodată, calitatea mâncărilor lăsa de dorit.

La sezisarea „Urzicii”, tovarășul Stolojescu Iosif, directorul IPROFIL-ului, răspunde că, în conlucrare cu comitetul de întreprindere, s-au luat măsuri pentru o mai bună aprovizionare a cantinei, îmbunătățirea calității mâncărilor și mai multă variație în alcătuirea meniurilor.

Pentru început i s-a servit tovarășului Stamatescu Paul, administratorul cantinei, un meniu mai variat, alcătuit din varză, cartofi și „muștrare cu avertisment”.

„Ham, ham, ham!” Pauză. „Ham! Ham! Ham!” Așa intră și iese dumnezei din bloc: însoțită de un lătrat. Sper însă că n-ai înțeles cumva că latră chiar dumnezei însăși. Nu, oameni buni: Dumnezei nu latră. Pufică latră. Pufică are 2 anișori, 4 luni și cinci zile și latră fiind are el chef și tace tot fiind are el chef, și face ce vrea fiind are el chef, chiar dacă în cele patruzeci de apartamente locatarii au chef să doarmă sau să lucreze. Și fiind latră o auzi pe dumnezei care-l duce în brațe: „Ce ai Pufică? De ce latră puil mamei? Ești bolnăvior? Hai să-ți dea mama lăptic!” Odată, unul a strigat din ușa lui: „Să-i dea mama hingheri!”, dar dumnezei nu l-a luat în seamă și a continuat să-l alinte, iar Pufică a continuat să latre. Dumnezei, mama lui Pufică, e o persoană foarte cunoscută în bloc, fiind o persoană casnică. Când spui „casnică” te gîndești în primul moment la sensul acestui cuvînt. Noțiunea de casnică înseamnă că adică persoana stă acasă. Dumnezei însă e un fel de casnică originală, care pornește de acasă fix la 10 dimineața și pînă la 12 e „casnică” în Cișmigiu să-l plimbe pe „Pufică”. De la 12 la 1 e „casnică” pe la vitrine și-i arată lui Pufică ultimele modele de rochii, pantofi, mantouri și poșete, iar Pufică mîrîie ușurel și mulțumit și din cînd în cînd mai latră din brațe la alt Pufică mai mare care trece dus de o curea. Din cînd în cînd Pufică îi mai umezește dumnezei mîneca, dar ea dă cu „Velour” și spune că plouă. La ora 1, dumnezei are oră la dentist. Dacă ar fi să socotim de cîți ani are ea zilnic ora la dentist, am vedea că pînă acum i s-ar fi putut scoate sau plomba nu 32 de dinți, cît poate avea orice om, ei 96. Dar dumnezei știe că o persoană care nu are zilnic oră la dentist nu e „persoană”. Ce poate fi mai elegant decît să spui: „Miine nu pot, am oră la dentist” sau „doctorul meu a spus” sau „Dentistul meu, dragă...”

Numai că acum i s-a cam înfundat întrucît în loc de „dentistul meu” trebuie să spună „Dentara” mea, adică cooperativa și parcă nu-i mai sună atît de elegant. Carevasăzică de la 1 la 2 stă la dentist și Pufică latră la dentist și face pe fotoliu și mîrîie la pacienți, care și așa cu maselele gata să intre la borșă și sint foarte bine dispuși, și înșfîșit la ora 2 a plecat. O pornește spre casă, și în drum se mai oprește și la coafor într-o problemă de „tîfos”, deoarece de cînd nu se mai poartă, are zilnic conferințe cu „domnul Stelică” asupra coafurii care i s-ar potrivi mai bine actualmente. Și după ce-l usucă pe

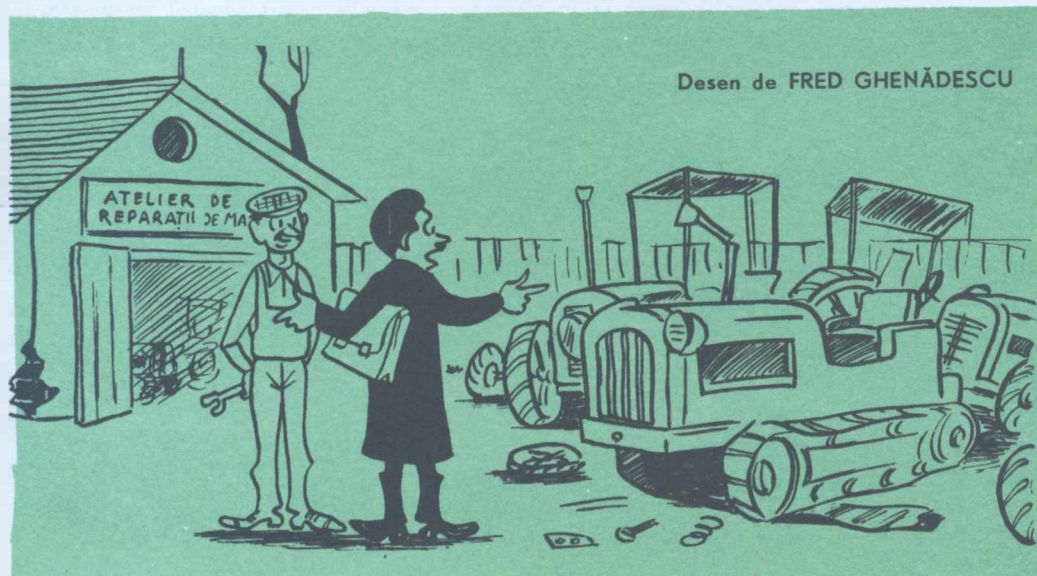
Stelică mai ceva decît aparatul de uscat părul, pleacă la ora 3: „Vai, îmi vine soțul la masă!” Și ajunge acasă. Se desbracă, își pune un capot mai vechi, o basma pe cap, ea și cum „uite în clipa asta a terminat treaba”, și de obosită e obosită, că doar a circulat, nu glumă! Apoi, pune fața de masă, pune farfuriile, pune paharele, tacîmurile, înșfîșit pune masa și pe masă îl pune pe Pufică, întrucît altceva nici n-a pregătit. Și apoi Pufică are sarcina să-i facă frumos lui tăticu, ca să nu facă tăticu urît. Și cînd dumnezei, cum s-ar spune tatăl lui Pufică, vine de la slujbă flămînd ca un Pufoi, ea genie de dureri de masele, și, cu o mînă se ține de falcă, iar cu altă mînă se ține de Pufică. Dumnezei cînd se uită pe masă și vede că n-are de mîncat decît Pufică, face calea înapoi și aduce ceva rece de la bufet. Pufică mîrîie că vrea și el, dar tăticu mîrîie și el și nu-i dă deoarece știe el că de la Pufică i se trage. Apoi dumnezei o întrebă: „Tot n-ai terminat cu maselele alea, dragă? Ea începe să plîngă și strigă să termine dușmanii cu maselele, ea vrea să le vindece. Pe urmă mai arată că doar a trebuit să-l plimbe pe Pufică, doar și el e o ființă și-i trebuie aer, și atunci dumnezei spune că și el e o ființă și trebuie să mînce. Atunci dumnezei plînge și susține că și ea e o ființă și are nevoie de tandrețe, dar dumnezei strigă că de unde tandrețe dacă lui îi ies ochii din cap de foame și atunci dumnezei îl pupă pe Pufică, singura persoană care o înțelege. Dumnezei se uită la Pufică cu niște ochi care îl fac pe Pufică să latre îngrozit de parcă simte în preajma lui hingherii.

Și dacă te nimeresc într-o vizită unde e dumnezei, o auzi cum spune că „degeaba susțineți voi astea cu slujbe că sinteți mai ocupate, habar n-aveți ce muncă e să fii casnică, să gătești, să ai grijă de „el”, să faci curat...” Și oftează. Apoi povestește de Pufică. Și dumnezei, soțul, stă într-un colț încredunțat și oftează și ascultă, și cînd lumea îl întreabă de ce s-a scofilit așa el spune că suferă. „De stomac?” „Nu! De Pufică!”

Eri l-am întîlnit în drum spre casă pe soțul dumnezei Avea în mînă un pachetel. Și parcă era mai vesel. „Dispus?” zic. „Dispus!” zice. „Dar ce ai în pachet?” „Șoricioaică!” L-am privit surprins și ne-am înțeles din ochi. „Frate, zic eu grijuliu, dar e pentru soareci! Dacă n-are efect?” El m-a bătut pe umăr: „O juma' de chil are!”

Dă doamne!

SADI RUDEANU

DELEGATUL G.A.S.: — De două luni ne țineți cu tractoarele astea!
— Ce oameni! Dacă vi le-am fi reparat mai curînd ați fi spus că dăm rasolii!

Fără cuvinte

Dragă Urzico

URZICO,

Sînt sigură că nu știi ce înseamnă... spirit comercial. Să-ți spun eu.

Întreprinderea „Munca Alimentară” din București (actualmente comasată cu întreprinderea „Avîntul”, la care lucrez) a expediat firmei I.C.R.A. din Suceava, 990 tuburi cu pastă de pește.

La recepționare, întreprinderea din Suceava -- constatînd 9 tuburi lipsă -- a trimis întreprinderii bucureștene furnizoare, următoarea telegramă: „La aviz 142 găsit lipsă 9 tuburi pastă pește. Trimiteți delegat. Semnat: ICRA Suceava”.

Regula, în asemenea cazuri, e să se facă recepția mărfii împreună cu un delegat al secției comerciale a sfatului popular local.

ICRA Suceava a preferat... ca-lea telegrama, propunînd -- spre a se recupera o lipsă de 9 tuburi a 2 lei și 20 de bani tubul, în total o lipsă de 19 lei și 80 de bani -- să se cheltuiască... o sută și ceva de lei cu deplasarea unui delegat (tren, diurnă, hotel etc.) de la București la Suceava.

Ai înțeles: spiritul comercial al unei întreprinderi care propune să se cheltuiască peste o sută de lei spre a se recupera o lipsă de... 19 lei și 80 de bani, -- e un spirit comercial care nu face... doi bani.

Florica Marin
I.I.S. Avîntul
București

DRAGĂ URZICO,

Spune și tu: cum vine asta? să se folosească unii oameni de un lucru obștesc, dar cînd lucrul acela se strică, să nu pună și dumnealor mîna să ajute a fi dres?

Așa au făcut în satul nostru cetățenii Crișan Pascu și Butariu Vasile. Toți locuitorii au sărit, care cu muncă patriotică, care cu contribuție bănească (unii cu mai mult, alții cu mai puțin, mă rog: care după cum a putut) ca să fie reconstruit podul de lemn -- lung de 40 de metri -- de peste riul Crișul Alb care trece și prin satul nostru. Toți locuitorii, dragă Urzico, afară de dumnealor cei doi, care -- vezi bine -- sînt și oameni înstăriți.

La început, chiar s-au împotrivit lucrării. Apoi s-au înscris și ei, de ochii lumii, cu câte o contribuție bănească, numai că nici pînă azi,

cînd podul e de mult gata, nu s-au grăbit s-o achite. Dar să treacă peste pod, nu se sfiesc. Și să-i vezi cum trec, siguri pe ei că, fiind acum podul reparat, nu e primejdie să cadă în apă.

Fă-i tu, dragă Urzico, să înțeleagă că, pe cei ce sînt potriviți obștei, chiar dacă s-a reparat podul și nu cad în riu, tot îi ia -- pînă la urmă -- apa.

Ciongarlu Petru
Satul Ocui, comuna Vața,
regiunea Hunedoara

URZICUȚO,

La noi în uzină șeful controlului tehnic de calitate este tovarășul Pașan Petre.

Om foarte serios în general, el are o meteahnă. Îi place să se joace de-a rebaturile. Dacă s-ar juca cu piesele lui n-ar fi nimic. Dar el fiind controlor de calitate se joacă cu piesele noastre și pe noi joaca asta nu ne distrează, deoarece el dă majoritatea pieselor noastre drept rebaturi. Așa s-a înfîmplat cu cele 100 de rotoare de la pompa „Olt 80”, din care 94 bucăți el le-a considerat rebaturi, deși nu erau. Noroc că bietecele piese au fost salvate de alți tehnicieni din uzină, care vîzînd că ele sînt bine executate n-au intrat în joaca tovarășului Pașan.

Ce spui dragă Urzico ce jucăuș este tovarășul Pașan? Sfătuiește-l tu să se joace mai bine cu alte piese, de pildă cu cele de la șah sau table. Acolo ar putea să piardă cel mult o partidă, două, pe cînd așa pierdem noi material, timp și muncă.

Ți-am scris această scrisoare dragă Urzico, poate o citește tovarășul Pașan și schimbă... mișcarea.

Spirea Virgil
Uzinele „Vasile Roaită”
București

DRAGĂ URZICUȚO,

Te rog să informezi forurile din Iași care se ocupă cu organizarea de muzee și expoziții că sînt dispus să le ofer, în mod gratuit, unele lucruri care -- mie nefiindu-mi de folos -- harem să servească educației cetățenești.

Propun, de exemplu, să fie decretat muzeu imobilul în care locuiesc. I s-a făcut în anii 1955--1956 o reparație zisă capitală,

în așa fel că nici azi nu se poate locui în el ca lumea. Deci nemai fiind bun de locuit, poate o fi bun de muzeu.

Și ofer, spre a fi valorificate într-o expoziție, două „piese” rare: două „adrese”; una cu nr. 681 pe care mi-a trimis-o I.G.L.L. Iași în iulie 1956 și alta cu nr. 413 pe care mi-a trimis-o Comitetul executiv al sfatului popular al orașului Iași în aprilie 1959.

Prima adresă zice: „La cererea dvs., prin care solicitați reparații, vă facem cunoscut că nu se aprobă cele solicitate, deoarece imobilul a fost în reparație capitală și nu mai putem investi alte fonduri”.

Cealaltă adresă zice: „La reclamația dvs., vă facem cunoscut că în urma verificărilor efectuate a rezultat că cele reclamate sînt juste. Față de această situație, s-au luat măsuri ca lucrările de reparație să fie efectuate în cursul trimestrului II/1959”.

O dată cu aceste piese -- de muzeu și de expoziție -- pe care le ofer în mod gratuit, sînt dispus să mai donez forurilor respective cite un calendar din care se poate afla că trimestrul II/1959 a trecut de mult.

Gheorghiu Valeriu
Str. Gheorghe Dimitrov nr. 42 Iași

URZICO,

La secția țesătorie a întreprinderii „Ana Ipătescu” din București există războaie care țes cunoscutele produse „Gina”, „Crêpe de Chine”, „Luiza”, etc.

Aceste războaie simt nevoia ca din cînd în cînd să fie unse și cum nu se pot autodeservi, operația de ungere trebuie s-o facă ajutorii de maiștri. Dar cum ajutorii de maiștri nu vor să ajute războaiele și le ung rar, ele se defectează des.

Pentru îndreptarea acestei situații propunem ca maiștrii să și ajute ajutorii în această direcție pentru ca aceștia, ungînd la timp războaiele, munca lor să nu mai scîrție.

Stancu Florica
Țesătoare la întreprinderea
„Ana Ipătescu”.

URZICUȚO,

În urmă cu cîțva timp „Morile Unite” din Brăila au achiziționat de la Uzinele „23 August” din București o locomotivă care însă nu a putut fi dată în exploatare imediat, deoarece îi cam lipsea un lanț, dar în schimb avea... o serie de defecțiuni la electromotor, chiu-lasă și pompă.

Văzînd situația, noi, cei de la „Morile Unite” am rugat Uzinele „23 August” să trimită un tehnician să pună la punct locomotiva. Și, ce-i drept, după puțină vreme, reprezentantul uzinelor din București a... nimerit la Brăila, s-a prezentat la moară și s-a apucat să dregă locomotiva. După o muncă susținută a pus-o în mișcare spre satisfacția noastră, care o priveam cu emoția cu care părinții privesc la primii pași ai copilului. Acum nu mai avem nici o pretenție. Ne punem doar întrebarea de ce uzinele furnizoare nu ne-au livrat locomotiva de la bun început în stare bună și au preferat să ne-o pună la dispoziție înainte de a o verifica cu atenție.

Așadar, merită scos în evidență faptul că prima „greutate” pe care a tras-o locomotiva după ea, a fost... tehnicianul de la Uzinele „23 August” din București.

Un grup de muncitori de la
„Morile Unite” din Brăila

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 13.86.12;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEI „I. V. STALIN”
BUCUREȘTI

- Aziul „Ziua de muncă” de 6 ore în Uniunea Sovietică. Păi, al noștri nu mai lucrează de loc!

Desen de H. LERU

urzica